

_____

hebt die noodig om de „liefthebende" bourgeoisie tot uw massapartij te bekeeren. Dat de slachtoffers der revolutie gevallen zijn als een gevolg van hun offeringsgezindheid, is een leugen. Gij hebt deze „deugd" noodig voor uw steun aan Sowjet-Rusland. Dat het Marxisme uerhaupt aanvullingen behoeft, is misschien onbewust, verraad aan het Marxisme. Het is de wijze, waarop ge aan de bourgeoisie mededeelt, dat ge het Marxisme den rug hebt toegekeerd, dat ge dit gevaarlijke wapen den arbeiders niet langer in de hand zult drukken, dat ge hun hooftden voortaan zult verwarren met een groepje van burgerlijke ideën, dat ge het ongeschikt zult maken voor hun taak, de verovering van de macht door de raden van arbeiders.

Voor ons zijt ge zeer duidelijk geweest. We zullen het den arbeiders overbrengen op populaire wijze.

Overigens willen we tegenover u ook duidelijk zijn en u zeggen: Wij willen niet en wij gelooven niet — maar wij weten en wij — beten.

De K.P.D. regeringspartij.

Het reactionaire karakter van de tactiek der Moscouische internationale komt wel het sterkst tot uiting in de „eenheidsfronten" met haar politieke consequentie, de „arbeidersregering".

In de „rang tot samengaan met de sociaal-democraten, die sinds jaar en dag getoond hebben, de arbeidersklasse te degeraderen tot knecht van het kapitalisme, toont zich de Moscouische internationale als een van die machten van het tegenwoordige kapitalisme, die de oude transitie van onderwerping aan het kapitalistische systeem bij het proletariaat levend houden. Wordenpraal en andere reclame doen aan dit feit niets af. Het proletariaat blijft onderworpen aan het kapitalisme, zoolang het niet zich als revolutionaire klasse tegenover de gehele kapitalistische macht stelt. Het kan dit echter niet doen, zonder te breken met de sociaal-democratische partijen, die een levend deel vormen van de kapitalistische onderdrukings- en verdommingspolitiek. Het kan dit niet bereiken met een arbeidersregering die steunt op een parlementair-democratische meerderheid, al bestaat die meerderheid dan ook uit schijn-communisten en sociaal-patioten. Het revolutionaire proletariaat heeft van deze „arbeidersregering" niets te verwachten dan nieuwe onderdrukking van de proletarische klassenbeweging, dan onderwerping aan de kapitalistische belangen. Ondanks deze feiten voeren de partijen van de Moscouische internationale toch overal waar zij dit kunnen deze politiek van samengaan met het kapitalisme, door. Zij voeren deze politiek door, eensdeels omdat de partijen, aangesloten bij Moskou aan den wijs van het steeds inniger met het kapitalisme samengang Rusland, onderworpen zijn, en Moskou in deze tactiek ziet een ondersteuning van haar buitenlandse politiek, die er op uit is, steeds nieuwe economische en politieke verbanden met de kapitalistische macht aan te gaan. Anderdeels omdat deze partijen ieder voor zich steunen het eigen kapitalisme. Is van een poging, om in Nederland een regering Wijnkoop-Troelstra te vestigen, voorloepig niets te verwachten, dan in het buitenland, vooral in Duitsland, staan de kansen van de arbeidersregering er eenigzins anders voor. In Duitsland, waar de kapitalistische crisis, sterker dan in dit landje, de positie van de kapitalisten heeft angetast en waar de bourgeoisie al meerdere malen door de sociaal-democratie en de vakverenigingen geleid is (troont als loon voor deze vrienden diensten met de Duitse Ebert op den troon van de Duitse geldzak-republiek?) heeft de tactiek van de arbeidersregering meer kans. De sociaal-democraten zijn daar reeds thans onder bepaalde omstandigheden bereid, om met de parlementaristen de regering in handen te nemen. Dit feit bewijst meer

dan welke beschouwing ook, het reactionaire karakter van Moskouische eenheidsfronten.

In Saksen, waar de communisten de meerderheid in den Landdag hebben, en waar feitelijk al sinds geruimen tijd de sociaal-democraten samen met de communisten de belangen van het kapitalisme behartigen, zal hoogstwaarschijnlijk de regering van Soc. Dem. en Communisten werkelijkheid worden. Wij lezen in „De Tribune" van 7 Maart j. l. o. a. dat „het congres der Saksische sociaal-democraten met groote meerderheid de koalitie met de democraten heeft verscrpen en als zijn mening te kennen heeft gegeven, dat de nieuwe voorstellen der communisten een geschikte grondslag vormen voor onderhandelingen tot het vormen van een gemeenschappelijke regering en dat in dezen geest verder onderhandeld moet worden."

Anders dan onze Hollandsche Troelstra acht de Saksische Soc. Dem. Partij dus de K.P. in Saksen een zoo groote parlementaire macht, dat zij meent met haar samen te kunnen regeren. Zij acht de eischen van de parlementaristen „aanneemelijk".

De regering van deze beide groepen van burgerlijke democraten is in Saksen nog slechts een kwestie van korten tijd. Principieel willen de heeren. Zij hebben elkaar gevonden. Zij zijn aan elkaar gewaagd. De Saksische arbeiders echter, die in de parlementaristen vertrouwen gesteld hebben, zullen maar al te spoedig moeten inzien, dat deze regering, evenals elke andere kapitalistische „democratische" regering, de belangen van het kapitalist zal behartigen en zal trachten de revolutionaire klassenbeweging van het proletariaat als het moet in bloed te smoren. „De Tribune" is, zoals vanzelf spreekt, met dit resultaat hoogst verblijd. Naar aanleiding van het feit, dat de leiding van de Saksische Soc. Dem. Partij zich reeds vóór het congres der partij voor eventuele vorming van een regering met de parlementaristen uitgesproken had, schrijft het blad, dat hiermede „inderdaad de eerste stap is gezet op den weg, die onze communistische propaganda als de eenig juiste heeft aangewezen". Terwijl het er tevens op wijst, dat omtrent het „politiek program" van de „arbeidersregering", de „schippers" valt. „Ook als de K.P. het niet in alle deelen er mee eens is, zij bereid dit program door te voeren". Er valt met de heeren te schippen. Zoals trouwens de heer Wijnkoop voor zijn doel ook reeds aan den heer Troelstra verklaard had. Het is intusschen wel karakteristiek, dat de heeren „parlementaristen" in een periode van toenemende kapitalistische crisis en reactie, terwijl de officiële Duitse Soc. Dem. e. n. l. in 1914 volkomen staat naast het Duitse kapitalist, met den deel van die soc. dem. partij samen een regering wil gaan vormen en dat de Saksische Soc. Dem. partij hiertoe bereid is.

Alle machten van het kapitalisme spannen thans samen om te trachten, de gang van de crisis te vertragen. De regering van parlementaristen en sociaal-democraten is een van die machten. De heeren verzamelen zich om de macht te vormen voor het kapitalisme, tegen de proletarische revolutie, die ook aan hun machtsposities een einde zou maken. Het proletariaat is door de belangrijke politieke feiten gewaarschuwd. Het kapitalisme heeft de heeren betoeteld, dat thans ook komt te staan tegenover de knechten van het kapitalist of zij soc. dem. of parlem.-en communist. heeten. Beiden zijn zij de dienaren van het kapitalist. Zij zullen samenstaan ter onderdrukking van den zelfstandigen strijd van het proletariaat voor het communisme.

Wij en de K.A.P.D.

Onloochenbaar is het feit, dat de scheuring in de K.A.P.D. ook in onze rijen verwarring te voorschijn geroepen heeft. Ook in onze afdelingen is hartstochtelijk gedebatteerd over de vraag, of de scheuring niet vermeden had kunnen

worden — en thans — of nog niet de mogelijkheid bestaat de beide vijandelijke kampen, Berlijn en Essen, weder te verenigen. Steeds weer hoort men zeggen: „Het is slechts een woordenstrijd. De geheele scheuring is, in eenige woorden te zamen gevat, niets dan leiderskintus en leiders-eitruucht."

Is dat werkelijk zoo?? De Berlijnsche richting probeert tot op dit oogenblik door haar krant aan haar aanhangers wijs te maken, dat haar strijd in de eerste plaats een strijd tegen de leidersdiktatuur der Schröder-Dethmann-Sach-kie is, en dat deze personen „fonkel-nagel-nieuwe" theorieën opstellen, die een gevaar voor dea weg en de tactiek der K.A.P. vormen.

Schrijver dezes heeft zich tot taak gesteld, objectief en vrij van vooroordeel, te toestand uiteen te zetten, zonder in de modder en drek te waden, die schriftelijk en in nog veel grotere mate mondeling, door een groep, die meergestaffineerde trucs in de Berlijnsche organisatie de leiding in handen kreeg, uitgegaten zijn over de bestuurders en leden, die trouw het vaandel van den consequenten klassen-strijd hooghielden.

Hoe was het mogelijk, dat een kleine groep van ongeveer 10 man in Berlijn zich op den voorgrond dringen kon, wier woordvoerder pas betrekkelijk korten tijd in de kommunistische beweging was, in de Kappdagen nog trouw en braaf onder de vleugelen van de Onafhankelijke Soc.-democratische partij leefde en de oude Soc.-Dem. Adam in de K.A.P. binnensleepte.

Schijnbaar zoo onbegrijpelijk en toch zoo eenvoudig. De Maartknie 1921 met haar treurige gevolgen, de voorafgaande akties sedert 1918 hadden een zware depressie in de rijen van het revolutionaire proletariaat tevoorschijn geroepen. Geen wonder, dat diepe neerslachtigheid ook de K.A.P. aangreep en vele partijgenooten modeeloos werden, aan de revolutie twijfelden en de partij verlieten. Dit zijn verschijnselen, die haar oorzaak vinden in eb en vloed der revolutie en die in iedere rev. organisatie zullen voorkomen.

De eb der rev. beweging zich te nutte makend, de vrees voor het geïsoleerd zijn van de massa uittuend, bovendien de onverantwoordelijkheid in den strijd op kleine basis misbruikend, bekwaame deze personen invloed.

Met de stelling, wij moeten daar beginnen te werken, waar de vakverenigingen hebben opgehouden revolutionair te arbeiden, legde men het fundament voor reformistisch optreden. Steeds verder waagde zich de Scharrergroep naar voren. Systematisch, stap voor stap, zocht men veld te winnen. De breuk met Moskou en diensgevolge de instelling van een informatiebureau om tot de vorming van de Kommunistische Arbeiders-Internationale te komen, was deze menschen een doorn in het oog. Het protest van het voormalige K.A.P. lid Jung-Wetterwald van Moskou uit, tegen de voorgenomen vorming van een 3e Internationale, toonde dat Moskou het gevaar, dat in aantocht was, begreep. Wetterwald werd door de derde Internationale in persoon naar Duitschland gezonden met den opdracht, zoo mogelijk de K.A.P. te vernietigen en daardoor de vorming van de Kommunistische Arbeiders-Internationale te verhinderen. Eigenaardig is het, dat het Wetterwald gelukte, in verbinding te komen met personen, die in de bovenbedoelde Berlijnsche groep mede toonaangevend zijn. Een dezer lieden, die zich tegenover schrijver dezes over zijn verbinding met den refteraar Wetterwald beroemde, is thans lid van het hoofdbestuur der Berlijnsche richting.

De dingen hadden hun verloop. Tot aan het congres van September 1921 werd nog ondergronds geweld en gestookt om haat en wantrouwen te zaaien tegen bepaalde partijgenooten, die lid van het Informatie-Bureau der K.A.P. waren, met het doel twee vliegen in een klap te slaan, nl.

proletarisch gemeenschappelijk bezit) is alleen het proletariaat in staat. De bourgeoisie biedt het proletariaat bij het vervullen van deze zijn historische taak den felsten tegenstand. Het feit van de doods-krisis van het kapitalisme stelt beide klassen voor het alternatief: dood of leven, spijt dus den klassenstrijd tusschen bourgeoisie en proletariaat in al zijn uitingen op het scherpste toe en stelt het proletariaat onmiddellijk voor de praktische beslissing tusschen socialisme of ondergang in barbaarsheid. De noodzakelijkheid van deze praktische beslissing bestaat voor het gezamenlijke wereldproletariaat, al vertoont ook de objectieve rijkheid der ontwikkeling van het wereldkapitalisme in de verschillende landen verschillende graden."

Er dient hier op gewezen te worden, dat deze stelling slechts in haar geheel is te lezen en te verstaan. Indien men een enkelien zijn eruit licht en op zich zelf gaat beschouwen, zou men tot valsche conclusies komen.

Zoo is het met den zin, waarin gesproken wordt over het alternatief, waarvoor het feit der doods-krisis de klassen sielt, al dood of leven.

Wie dit verkeerd verstaat, verklaart, na dezen zin gelezen te hebben, dat het kapitalisme zijn koste van het proletariaat kan opbouwen, dat er een soort concurrentie-strijd zou zijn tusschen kapitalisten en arbeiders, dat de overwinnaar in dezen strijd de wereld zou erven.

Zoo behandeelde Trotsky deze kwestie op het derde congres der 3e internationale.

Niets is echter minder waar.

Het kapitalisme gaat te gronde, maar het zal het proletariaat voor zich stooten in het voreif, als dit niet in staat is zijn historische taak te vervullen.

De grondslag, het fundament, de economische bodem voor de macht der bourgeoisie is vernietigd. Het kan deren grondslag niet opnieuw organiseren, niet herstellen. Integendeel, het proces neemt in omvang en scherpte toe en dwingt het proletariaat tot handelen.

Dat het zich daarbij moet laten leiden door breed inzicht, dat het in toenemende mate internationaal moet leeren denken, is een onverbidde voorwaarde, vooral ook noodzakelijk, omdat, zoals de laatste zin der stelling luidt, de objectieve rijkheid der ontwikkeling van het wereldkapitalisme in verschillende landen, verschillende graden vertoont.

Door de situatie te beoordeelen naar plaatselijke of zelfs nationale verhoudingen komt men tot valsche conclusies. Niets is zoo gevaarlijk als het den arbeiders nog maar al te veel aanklevende provincialisme.

Een slechte gewoonte, geestelijke inspanning te vermijden, heeft ten gevolge, dat men de wereldsituatie niet begrijpt en daardoor ook niet tot het inzicht komen kan van de noodzakelijkheid der nieuwe striidvormen.

ten eerste, het Informatie-Bureau te doen verdwijnen en daardoor de oprichting van de K.A.I. te verhinderen, en ten tweede, die partijgenooten uit de partij te dringen, die het gevaarlijke drijven der Scharrergroep niet werkeloos aanzagen.

Echter, al hun moeite was vergeefs, de partij sprak zich tegen de Berlijners uit en richte, met medewerking der buitenlandse gedelegeerden de K.A.I. op.

De verkoop van Gorters brochure „Der Hist. Mat.", zoolw als het tijd schrift de „Proletarier", waarin de thesen der K.A.I. opgenomen waren, probeerde men te saboteren, door te zeggen, dat het opschrift, uitgegeven door de K.A.I., misleidend was.

Reeds toen was de scheuring zoo goed als een feit.

Het mag niet onovermeld blijven, dat Berlijn, d. w. z., het deel, dat onder den invloed der Scharrergroep stond, alles deed, om de thesen, die het Informatie-Bureau in no. 8 der „Proletarier" afgedrukt had, om de vorming van de K.A.I. voor te bereiden, ten val te brengen, doch ook hier was hun moeite tevergeefs.

De Rijks conferentie in 't voorjaar van 1922 onderschepte alles, en dit was na hetgeen voorgevallen was, begrijpelijk.

Wee de partij, zoo ze aan het reformistisch drijven speelmuis te had gegeven. De K.A.P.D. zou op dit oogenblik vernietigd zijn.

Doch hoe staat het nu met die „fonkel-nagel-nieuwe" theorieën.

Daarover in een volgend artikel.

Walgelijk bedrog.

Zoals bekend heeft de 3e Internationale niet meer de proletarische wereldrevolutie op haar program, maar heeft zij haar doel gesteld op de verwezenlijking van een soort staatskapitalisme, onder leiding van een z.g. arbeidersregering.

Hoewel de ontwikkeling der politieke verhoudingen hier nog niet zoo scherp is, als in Duitsland, wordt hier door de Moskou-Kommunisten de geest van de revolutionair voolende arbeiders toch al op zoo'n arbeidersregering gericht. Welk een ontstellend bedrog en gezien de voorspiegelingen duiven we gerust verklaren opzettelijk bedrog, met zoo'n misgeboorte wordt bedreven, moge blijken uit het volgende. Oordeel zelf.

De C.P. distrikt Rijnland-Westfalen draait in een vlugschrift de arbeiders 't volgende rad voor ogen:

„Een arbeidersregering in Duitsland zal u behoorlijke loonen verschaffen."

Een arbeidersregering in Duitsland zal de achturedag verzekeren.

Een arbeidersregering in Duitsland zal u de vreeselijkste belastingdruk bevrijden.

Een arbeidersregering in Duitsland zal de krankzinnige kapitalistische economische politiek, die alleen nood, hongar en ellende ten gevolge heeft, opruimen en u alleen brood en vleesch geven en een einde maken aan de nood der moeders en kinderen.

Een arbeidersregering zal terstond de kapitalistische „sachwerte" (fabrieken, mijnen, enz.) in beslag nemen en door een onverzoonlijke belastingpolitiek en een energische gedwongen leening de herstelkosten op het Duitse kapitalist leggen.

Een arbeidersregering zal opruimen met de ontzettende woningnood, zal ook de werkloosheid opheffen.

Een arbeidersregering zal ten slotte in bondgenootschap met het proletarische Sowjet-Rusland geheel anders voor de arbeidende massa's in Engeland, Frankrijk, België, Italië treden en een andere oplossing van het verdrag van Versailles doorzetten.

De tijd is bitter ernstig. Arbeiders, aangesloten en beaamt! Weer ligt de beslissing in uw handen."

Slechts een ding ontbreekt nog aan dit paradijs van arbeidersregering, nl., dat de uitbuiting zelf niet wordt opgeheven.

Walgelijk bedrog schreven we. Want de politieke hymna's, die het proletariaat met bovenstaande beloften bediepen, weten waarschijnlijk wel zooveel van kapitalisme en kommunisme, om de onzin van dit schand-document te doorzien.

Want welk wonder zien we hier gebeuren?

Dat het kommunisme niet noodzakelijk is! Dat een bepaalde vorm van kapitalisme de zegeningen van het kommunisme kan brengen!

Ja, ja! Opheffing belastingdruk. „Behoorlijk" loon. Opheffing werkloosheid en woningnood. Niet alleen brood, maar zelfs vleesch voor allen. En dat alles door een stelletje Moskou-kommunisten en Amsterdam-sociaal-patioten den ministersteek op te zetten.

Moskou heeft de laatste jaren veel geleerd. Van 1917—1920 verkeerde het in de meening, dat de tegenstellingen, die het kapitalisme in zijn schoot droeg, hun opheffing slechts konden vinden in de opheffing van het kapitalisme. Dat deze opheffing alleen mogelijk was in een vreeselijken burgeroorlog om de diktatuur van het proletariaat, een diktatuur, die met de huidige burgerlijke democratie niets van doen heeft, die zijn bolwerk vindt in de onwetige raden van arbeiders en soldaten.

Hoe heeft Moskou zich vergist! De zaak blijkt veel eenvoudiger, dan aanvankelijk gemeend werd. Een Wijnkoop behoeft slechts met een Noske, of een van andere Legien de ministerzets te bezetten en langs lijnen van geleidelijkheid voeren ze ons in het staatskapitalisme, waar werk en brood is voor allen. Brood . . . . . en vleesch.

Ja, 't is toch eenvoudig!!

Maar het antwoord op de vraag: „Hoe moeten we zulke proletariers-bedrigers noemen?" is ook eenvoudig.

De sterke vakverenigingen.

Wij, K.A.P.'ers, waarschuwen de arbeiders voor de vakverenigingen. De vakbeweging, zeggen wij, was goed in den tijd van een, nog niet in zijn doods-crisis verkeerd kapitalisme. Toen het kapitalist nog te sterk en het proletariaat nog te zwak was, om het met goed gevolg te kunnen bevechten, toen werkelijk de vakbeweging nog den arbeider eenige waarborg kon bieden, in het kapitalisme te kunnen blijven bestaan, toen, zeggen wij, was de vakbeweging goed, was zij noodig.

Maar nu. In het raam dezer maatschappij is er voor de arbeiders geen verbetering hunner lotpositie meer mogelijk. Want slechts ten koste van de verschrikkelijkste uitbuiting van het proletariaat kan het zich in zijn doods-crisis bevindend kapitalist zijn schijnbestaan nog eenigen tijd rekken. Dat er voor de arbeiders werkelijk niets meer te bereiken is, toont ons toch b. v. Duitsland, het land wat zich al in een verder stadium van ondergang bevindt dan Holland of Engeland. Hoe zouden daar loonstakingen nog eenige vrucht kunnen afwerpen, waar elke daling van de Mark een met alle voorstelling spottende stijging der prijzen van de levensbehoeften direct ten gevolge heeft? Laten wij aannemen, dat arbeiders een loonstakings gaan beginnen. En dat deze succes zou hebben. Dat zou dan betekenen, dat op het tijdstip, dat de „hoogere" loonen zouden ingaan, deze weer allang achterhaald en voorbijgestreefd zouden zijn door de, tengevolge van de valutaverschijnselen, enorm gestegen prijzen. Daarom komen ook in Duitsland praktisch geen loonstakingen meer voor. En heel de enorme vakbeweging in dat land, die miljoenen leden tellt, kan niets, totaal niets, er aan veranderen, dat het Duitse proletariaat verhongert en wegsterft.

Ja, maar, zegt een Hollandsch vakverenigingsman, dat is in Duitsland, maar dat is hier zoo niet!

Hier niet hier met de vakbeweging gesteld is, hebben wij dezer dagen weer een mooi staasje van beleefd. Een der sterkste vakverenigingen, de Alg. Ned. Typografenbond, die het meereendeel der in de grafische vakarbeidende loon-slaven heeft georganiseerd, kon niets doen tegen het door de patroons voorgestelde collectief contract, dat voor de arbeiders belangrijke verslechteringen inhield. Het wordt een lange lijst zoo langzaamverhand van de stakingen en akties, die in den laatste tijd door de Nederlandsche vakbeweging zijn gevoerd en verloren. Havenwerkers, Metaalbewerks, Bouwvakarbeiders, Typografen. En wij herinneren ons toch allen nog wel de reuzenstakings van de Engelsche mijnwerkers. Bijna zonder uitzondering waren de „zwarte kameraden" in de organisatie. Geld was er voldoende. Toch, na weken staken, verloren!

Is dat waar?

Zondag 11 Maart had te Essen plaats het 2e Rijnsch-Wetfaalse Bedrijfsradencongres (wettelijke bedrijfsraden).

De Rote Fahne van Dingsdag 13 Maart schrijft hierover, dat 669 door de Bedrijfsraden gekozen afgevaardigden tegenwoordig waren.

Van deze 669 afgevaardigden waren er 462 K.P.D., 46 V.S.P.D., 36 V.S.P.D., 11 K.A.P.D., 1 Demokraat, 24 Syndikalist, 89 Partijlozen.

Verder zegt de Rote Fahne, dat een manifest, waarin o. a. de Arbeidersregering wordt verlangd, met algemeene stemmen aangenomen is.

Wat weet onze Duitse partij van deze zaak en wat denkt ze er tegen te doen?

Wij zien het, als strijdorgaan heeft voor de arbeiders de vakbeweging afgedaan. De eenige rol, die ze nog spelen kan, en ook speelt, is die van instrument in handen der kapitalisten en aan het kapitalist verkochte en verkochte leiders, om elk revolutionair verzet van het proletariaat tegen te gaan. Ziet ook daarvoor maar weer naar Duitsland! Steeds hebben de vakverenigingsleiders getoond, op het beslissende moment bereid te zijn, de revolutionaire strijd der arbeiders te breken en, zoals de heeren dit noemen, in „gezonde banen te leiden". Wat een zeer „ongezond" proletariaat tengevolge heeft.

De arbeiders moeten zich daarom losmaken van de vakverenigingen, deze zooveel mogelijk vernietigen en die organisaties stichten, welke overeenkomsten met de kapitalisten van het oogenblik.

De toestand is zoo, dat het proletariaat gedwongen is, op straffe van ondergang, hare historische taak te vervullen, d. w. z. de sociale revolutie te volvoeren. Dit kan zij niet doen, wanneer zij niet er voor zorg draagt, zoo sterk mogelijk tegenover het kapitalist te staan en in dit zijn hartader, het bedrijf, aan te tasten.

Daarom moeten in alle bedrijven bedrijfsorganisaties worden opgericht. Deze bedrijfsorganisaties hebben tot eenige taak — en die taak zal zwaar genoeg zijn — het proletariaat klaar te maken voor de revolutie en het in staat te stellen, deze ook tot een goed einde te brengen. Elke beweging van het proletariaat moeten zij in revolutionaire banen trachten te leiden, d. w. z. moeten zij trachten om te smeden tot een directe strijd om de macht.

Zij mogen dus absoluut niet reformistisch zijn en aan vakverenigingspolitiek doen. Geen loonstrijd voeren, niet aktie voeren voor welke verbeteringen en voordelen dan ook, die immers toch niet meer voor de proletariërs zijn te bereiken.

Niets dan taal en onafgebroken de werkers in de bedrijven het inzicht bijbrengen, dat slechts het communisme voor hen redding kan brengen. En dat het tijdstip thans is aangebroken, dat communisme te verwezenlijken. Wanneer zij dit met het voornaamste deel heeft vaargezeid, dan vormen zich uit deze bedrijfsorganisaties de „raden", d. w. z. dan wordt er den politieke vorm uit geboren, waar van het proletariaat zal zal bedienen, om zijn diktatuur uit te oefenen, en den grondslag te leggen van de communistische maatschappij.

Weg met de vakbeweging! Propageert overal de bedrijfsorganisaties! Indit teken, proletaren, zult gij overwinnen!

Vakverenigings-bankkapitaal.

Bij God, Perry en in Amerika is alles mogelijk. De Amerikaanse banken hebben een concurrent gekregen. En wel een „proletarische".

In 1920 werd door de Bond van Spoorwegmachinisten een „Coöperatieve Arbeiders-bank" opgericht. Van 't aandeelkapitaal werd 51 procent opgebracht door de vakbond en de rest door de leden individueel. Dit voorbeeld vond navolging o. a. bij de Spoorwegtelegrafisten en de arbeiders in de kleedingsindustrie. Dat de zaak opneemt, blijkt wel uit het feit, dat de „moederbank" nu al de controle heeft over 10 andere en dat er nog 12 in oprichting zijn.

De vakverenigingen kennen daarmee de beschikking krijgen over enorme fondsen. Want de aandeelenkapitalen zijn verdwijnend klein t. o. v. de deposito's. Dit moge b. v. blijken uit de stand van de vakvereniging van Spoorwegmachinisten is gekomen. Deze trust heeft bij een eigen kapitaal van 4 miljoen Dollar aan deposito's 60 miljoen. Bedenken we, dat het totaal-vermogen van alle vakverenigingen in Amerika op 160 miljoen Dollar geschat wordt, dan kunnen we wel met zekerheid zeggen, dat het vakverenigings-bankkapitaal een grooten tijd tegenwoordig „bankkapitaal" speelt in het economische leven en overheersende rol. Het financiert de bedrijven, beheerscht de industrie door het crediet. De banken zijn ook dikwijls eigenaar van ondernemingen. En zoo is onlangs gebleken, dat de vakvereniging van Spoorwegmachinisten, behalve de eigenaar van banken, ook de bezitter is van een groot aantal coöperatieve winkels in Midden- en West-Amerika en van kolonijnen in West-Virginie en Kentucky.

Hoe kon het Vakverenigings-Bankkapitaal in korten tijd zoo snel groeien?

1e Omdat deze banken bedragen vanaf een Dollar in deposito nemen en dus als spaarbanken fungeeren.

2e Omdat ze aan de deposito-houders hogere rente geven, dan andere banken. (Op 1% aandeelen wordt als maximum 10 procent uitgekeerd.)

3e Omdat ze een heftige propaganda voeren tegen de „kapitalistische" banken, waarbij de deposito-houders „uitgebuit" worden door de aandeelhouders, die met reusachtige dividenden gaan strijken". Een argument, dat bij de miljoenen tellende middenlagen van het Amerikaanse klein-burgendoom opgeld doet.

4 Vakverenigings-bankkapitaal gaat een goede toekomst tegemoet. D. w. z., dat het bij meerdere ondernemingen geïnteresseerd wordt. D. w. z., dat het direct compagnon wordt van die andere uitbuiters. Dat de vakverenigingen ook financieel bij de uitbuiting zijn geïnteresseerd.

Daarmee hebben de vakverenigingen nog meer belang bij een „goede", „soep" opgevoerde „geringde" productie, dan anders het geval is. Nu de vakvereniging als ondernemer optreedt, moet ze nog meer dan anders de eischen der arbeiders temperen, weerstaan. Moet ze steeds duidelijker met de bourgeoisie front maken tegen het zich verzettende proletariaat, dat als klasse-doel de opheffing der uitbuiting heeft.

Voor den strijd om het communisme is deze koers van de vakbeweging van groote betekenis. Deze vakbeweging kan zich ook niet meer van de revolutionaire frase bedienen. Deze vakbeweging is minder bedriegelijk dan de onze. Behoorende tot hen, die belast zijn met het „verdiene" van de dividenden voor de aandeelhouders, behartigers van de belangen van de bende nietsdoende opvreters, die we aandeelhouders noemen, is voor ieder zonder meer duidelijk, dat deze vakbeweging geen wapen van het proletariaat voor het communisme zijn kan.

Het deelnemen van de vakbeweging aan de uitbuiting moet als eerste tendens een spijting in de vakbeweging hebben. Als de kolonwerkers in West-Virginie of Kentucky den strijd tegen de ondernemers aanbinden (ook vakverenigings-bankkapitaal), zullen ze de arbeiders uit andere bedrijven tegenover zich vinden, omdat hun vakvereniging ook financieel betrokken is. Heltiger dan ooit moet de vakverenigings-oligarchie zich verzetten.

Deze situatie moet voeren tot de volkomen vernietiging van de vakbeweging. De klasse-tegenstellingen spitzen zich toe. Heftige klassenworstelingen staan voor de deur, waarbij de vakbeweging steeds meer ontmaskerd wordt en haar ware gezichte: steunplaat der uitbuiting, bloot komt.

Het proletariaat kan zich dan allen verzetten op den grondslag van zijn natuurlijke samenhang: Het bedrijf. Zoo zal de vakbeweging tegelijk de krachten oproepen, die haar ter aarde zal werpen: De revolutionaire bedrijfsorganisatie.

Branting en de Roerbezetting.

De bezetting van het Roergebied is een van die katastrofale zittingen van de kapitalistische doods-crisis, waarvan de werkelijke waarde en de betekenis van de taak van de arbeidersbeweging getoetst kan worden. De soc. dem. partijen in de groote landen hebben blijk gegeven ook in deze zaak met het kapitalisme solidair te zijn. De soc. dem. partijen uit de kleine landen willen echter toonen dat zij voor hun groote broers niet onderdoen in liefde voor het kapitaal. Dat zij, zoals hun groote broers de paladinen van het kapitalisme zijn, zij de rol van na van de groote kapitalistische machten uitstekend kunnen vervullen.

De heer Branting, de leider van de Zweedsche Soc. Dem. Partij en eerste minister, heeft blijkbaar de wereld willen toonen hoe goed hij de rol van clown der kapitalistische grootmachten weet te vervullen. Als de brave man eens werkeloos mocht worden, wat met de goede conjunctuur voor „arbeidersministers" voorloepig niet te verwachten is, dan staat in het genre van „kommische alt" nog een goede toekomst voor hem open.

De heer Branting heeft n. l. getracht een „actie" te voeren tot bijleging van de geschillen tusschen Duitsland en Frankrijk . . . door den „Volkenbond", het instituut, waaraan zoo menig waardig sociaal-democraat zijn leven verpaid heeft. Heeft niet de Nederlandsche S.D.A.P. de heer de Rooze, dat puike van soc. dem. journalistiek, de oud-kamersverslaggever van „Het Volk", de azen moede aan den „Volkenbond" moeten afstaan? De „Volkenbond" is nu eenmaal het troetelkind van de heeren burgerlijke „democraten" en „proletariërs". Daarop hebben zij hun „hoop voor de toekomst" gebouwd. Dat zal het instituut moeten zijn, dat de wereld vreedzaam kapitalisme waarborgt. Dat deze „Volkenbond" thans een farce is, zij zien het niet of zij willen het niet zien. De „Volkenbond" was een macht in den tijd dat de belangtegenstellingen binnen de „Entente"

